

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 2 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P., Wydział VII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Gogulska

Protokolant St. prot. sąd. J. H.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2016r.

sprawy z powództwa **Miasta P. – Zarządu (...)**

przeciwko **M. G.**

o zapłatę

- 1) powództwo oddała
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Magdalena Gogulska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lutego 2012 r. powód Miasto P. – Zarząd (...) w P., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego M. G. kwoty 209,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 200 zł od dnia 7 października 2009 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że podczas przeprowadzonej w dniu 22 września 2009 r. kontroli biletowej stwierdzono, że pozwany nie posiadał ważnego biletu na przejazd, co upoważniło powoda do wystawienia pasażerowi wezwania do zapłaty w postaci druku opłaty dodatkowej w wysokości i na zasadach określonych w uchwale nr (...) Rady Miasta P. z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie ustalania w transporcie zbiorowym wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej, w kwocie 200 zł, płatnej w terminie 14 dni od dnia jej wystawienia. Natomiast kwota 9,50 zł stanowi zwrot kosztów pisemnego monitu – jako opłata manipulacyjna. Wskazano, że pomimo, iż kontroler na miejscu wystawia wezwanie do zapłaty to celowym wydaje się wysłanie za pośrednictwem poczty ponownego wezwania do zapłaty.

W dniu 29 marca 2012 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Postanowieniem z dnia 22 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przekazał sprawę do tut. Sądu.

Pismem procesowym z dnia 19 stycznia 2016 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że między wystawieniem opłaty 22 września 2009 r. a wniesieniem pozwu 10 lutego 2012 r. upłynął roczny termin przedawnienia.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 22 września 2009 r. pozwany M. G. jechał komunikacją miejską linii nr 12 w P., bez ważnego biletu.

Niesporne.

W wyniku przeprowadzonej kontroli biletów, kontroler wypisał pozwanemu wezwanie do zapłaty seria (...) o godzinie 9:45. Na druku zaznaczono, iż opłata dodatkowa w wysokości 200 zł została nałożona z tytułu braku biletu.

Dowód: druk opłaty dodatkowej (k.62)

W piśmie z dnia 28 września 2010 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 234,93 zł, obejmującą należność w kwocie 200 zł, odsetki w kwocie 25,43 zł oraz opłatę manipulacyjną w kwocie 9,50 zł, w terminie do dnia 15 października 2010 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 26)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których treść ani autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny był między stronami bezsporny. Istota sporu sprowadzała się do rozważenia, czy do momentu wniesienia pozwu nastąpiło przedawnienie roszczenia, a to z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut.

Zgodnie z art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

W sprawie bezspornym jest, że powód jest przewoźnikiem w rozumieniu powołanych przepisów. Zgodnie bowiem z prawem miejscowym - § 1 ust. 1-3 uchwały nr (...) Rady Miasta P. z dnia 24 czerwca 2008 r. w sprawie utworzenia Zarządu (...) w P. oraz upoważnienia dyrektora (...) do wydawania decyzji z zakresu administracji publicznej (Dz. Urz. Województwa (...) z dnia 11 sierpnia 2008r., nr 128, poz. 2360) z dniem 1 października 2008r. utworzono jednostkę budżetową Miasta P. - „Zarząd (...) w P.”, któremu nadano statut stanowiący załącznik do przytaczanej uchwały. Jednocześnie Zarząd ten przejął od (...) Sp. z o.o. – dotychczasowego przewoźnika (...) miejskiej (...) - zadania określone w § 4 pkt 3 tego statutu, realizowane dotychczas przez pion organizacji przewozów (...) Sp. z o.o., stanowiący wydzieloną i zorganizowaną część przedsiębiorstwa. Z kolei stosownie do § 4 pkt 3 tegoż statutu podstawowym przedmiotem działania Zarządu (...) są sprawy w zakresie organizacji publicznego transportu pasażerskiego w ramach lokalnego transportu zbiorowego, a w szczególności - organizacji przewozów, w obszarze administracyjnym Miasta P. oraz zlecenia kontroli dokumentów uprawniających do przejazdów środkami lokalnego transportu zbiorowego oraz nakładania opłat dodatkowych. Jak wskazuje się w orzecznictwie – zakłady budżetowe gmin, prowadzące działalność gospodarczą w zakresie komunikacji miejskiej mogą dochodzić należności za przewóz osób i opłatę dodatkową za jazdę bez biletu środkami komunikacji miejskiej w drodze sądowej (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 marca 1997r. , III KKO 2/97, OSNP 1997/22/452).

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. – Prawo przewozowe (Dz. U. 1984 nr 53 poz. 272 późn. zm.) - umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty (art. 33a ust. 3 ustawy).

Podnieść w tym miejscu należy, że pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda, który to zarzut skutecznie podniesiony powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone, a dotyczy to nie tylko roszczenia głównego ale i odsetek za opóźnienie.

Należy wskazać, iż instytucja przedawnienia roszczeń majątkowych uregulowana została w art. 117 i nast. k.c. Przedawnieniu ulegają tylko roszczenia majątkowe, o czym stanowi wprost art. 117 § 1 k.c. Taki charakter ma niewątpliwie dochodzone przez powoda w niniejszej sprawie roszczenie. Ogólną regulację odnośnie do terminów przedawnienia zawiera natomiast art. 118 § 1 k.c. Stosownie do niego, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jak wynika z powyższego, przewidziane w art. 118 k.c. terminy przedawnienia, jako terminy ogólne, mogą ulec skróceniu lub wydłużeniu z mocy szczególnego uregulowania ustawowego. Nadto roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się każdorazowo najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Odnośnie zaś do wymagalności roszczenia to wskazać należy, iż obowiązujące przepisy wprawdzie nie definiują wymagalności, ale w orzecznictwie przyjmuje się, że jest to stan, w którym wierzyciel uzyskuje możliwość żądania zaspokojenia, a dłużnik jest obciążony obowiązkiem spełnienia świadczenia. Ogólne określenie terminu wymagalności stanowi przepis art. 455 k.c., z tym, że podstawową zasadą jest związanie terminem oznaczonym w umowie, wynikającym z ustawy lub z orzeczenia odpowiedniego organu. Z jego nadejściem następuje wymagalność oraz zaczyna biec przedawnienie.

Zaznaczyć należy, iż roszczenia dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu o zapłatę opłaty z tytułu umowy przewozu, w związku odrębnym uregulowaniem w tym zakresie, podlegało jednak przedawnieniu w krótszym okresie. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 77 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe, roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty (ust. 4). Mając zaś na uwadze, iż w myśl art. 75 ust. 1 i 2 przywołanej ustawy, dochodzenie roszczeń z tytułu przewozu możliwe jest dopiero po bezskutecznym wezwaniu do zapłaty, przy czym za bezskuteczne wezwanie rozumie się wezwanie, którego dłużnik nie uregulował w terminie 3 miesięcy od dnia jego doręczenia, bieg terminu przedawnienia zawiesza się na okres objęty powyższą procedurą, nie dłużej jednak niż na okres 3 miesięcy. Skoro zaś wezwanie zostało pozwanemu doręczone w dniu 22 września 2009 r., tj. w dniu dokonania przejazdu, i nie zostało uregulowane, roczny termin przedawnienia rozpoczynał swój bieg od dnia 22 grudnia 2009 r.

W związku z powyższym, skoro do przerwania biegu przedawnienia doszło poprzez złożenie pozwu (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), co miało miejsce dnia 10 lutego 2012 r., wobec skutecznie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, uznać należało roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu za przedawnione, a zarzut przedawnienia za skuteczny.

Mając na uwadze powyższe, sąd a limine oddalił powództwo w całości jako przedawnione, o czym orzekł w punkcie 1. wyroku. Dalsze rozważania w przedmiocie wysokości dochodzonego świadczenia w kontekście sformułowanego zarzutu przedawnienia były bowiem bezprzedmiotowe.

W punkcie 2 wyroku Sąd na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc i art. 108 § 1 zd. 1 kpc oraz § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461), zasądził od powoda jako od strony przegrywającej sprawę na rzecz pozwanego kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika w wysokości 60 zł oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSR Magdalena Gogulska